vzw
martine
van camp

hoezo

jaargang 30 • nummer 117 • lente 2020

INHOUDSTAFEL

Welke rubrieken zijn er?

verslagen van de voorbije activiteiten

‘getekend’, de moeite waard

in de kijker

sport

informatie

onze activiteiten in beeld

spelletjes, hobby’s, gedichten

weetjes en zoekertjes

geplande activiteiten

Voorwoord: een ‘lockdown’

Beste lezer,
Een lockdown !
Wat een woord !

Wat we vandaag meemaken, had niemand zich vooraf kunnen voorstellen.
Het woord ‘corona’ overheerst alle nieuws en alle gesprekken.
En dat sinds de avond van 12 maart 2020.

Als gevolg hiervan wijzigde er vanaf 16 maart heel veel in onze werking.
Het dagcentrum ging voor onbepaalde tijd dicht.
En ook de bezoekers van ‘dagcentrum Turnhoutsebaan’ en ‘de Spot’ bleven voor onbepaalde tijd in ‘hun kot’.

Voor zover mogelijk, en dat bleek soms verrassend ver, schakelden we over op ‘begeleiding op afstand’ en ‘telewerk’.
Waarmee we zeker niet willen zeggen dat deze werkwijze een verbetering inhoudt.
Het was gewoon bittere noodzaak.
En we maakten er het beste van.

Voor alle cliënten-gebruikers en hun belangrijke betrokkenen is dit een moeilijke periode.
Ofwel staan ze voor een groot deel terug alleen met de zorg voor zichzelf of hun familielid.
Ofwel moeten ze heel wat activiteiten en contacten missen.

Ook voor begeleiding was het een flinke aanpassing.
Ik ben trots op de flexibiliteit, inzetbaarheid, betrokkenheid die vanaf dag één bij alle medewerkers zichtbaar was.
Ook na 2 maanden van strenge maatregelen blijft er nog heel wat spirit aanwezig.
Al beseffen we allemaal dat er een einde moet aankomen.

verslagen van de voorbije activiteiten

We hopen van harte dat we hier allemaal gezond terug uitkomen.
Dat is niet vanzelfsprekend met heel wat kwetsbare mensen in ons midden.
Daarom volgen we ook allemaal heel gemotiveerd de maatregelen op.
Dat doen we op het werk en privé.

Samen met onze beleidsvoerders en wetenschappers willen we echter nadenken hoe we hier binnen afzienbare tijd op een veilige manier terug uit geraken.
Zorg ondertussen goed voor elkaar.

Erik Peirelinck
Algemeen directeur

Zoals het leven is in BTE tijdens de coronacrisis

Hoezo: **Dag Axel, dag Christel.**
Wonen jullie hier met twee?

Christel: Nee, gewoonlijk met vijf.
Kynan, Christina en Liesbeth zijn thuis.
Onze ouders zijn te oud om zolang naar huis te kunnen gaan.
Ik vind dit niet zo erg.
Ik vermaak me hier goed.
Mijn ouders zie ik soms als ik ga wandelen.
Dan bel ik aan en komt mama aan het raam staan.
Zo praten we dan.

Axel: Mijn mama belt twee keer per dag.
Ik zie haar misschien in mei terug.
Mama mist mij heel erg.

Hoezo: **Weten jullie waarom jullie niet naar huis kunnen?**

Christel: Vanwege het coronavirus.
Dit is erg besmettelijk, erger dan griep.
In november was dit al in China en nu is het hier ook.

verslagen van de voorbije activiteiten

Hoezo: **Wat zijn de gevolgen voor jullie?**

Axel: We kunnen nu niet gaan werken.
Maar dit vind ik niet zo erg.
We zitten daar vaak in de eetzaal niks te doen of te kaarten.
De kinderen mogen nu ook niet naar school.

Christel: Nu moeten we papieren zakdoeken gebruiken.
Dit doe ik niet graag.
Stiekem gebruik ik ’s nachts mijn stoffen zakdoeken.
Onze handen moeten we afdrogen aan keukenrol.
Maar dit vind ik niet erg.
De vuilbakjes zijn wel rap vol.
Dit is wel een nadeel.

Hoezo: **Waaraan merken jullie dat het coronacrisis is?**

Christel: Bij de bakker moet ik 1,5 meter afstand houden.
Dit staat op een papier in de winkel.
En de begeleiding draagt een masker.
Dit zie ik niet graag.
Ze zijn veel mooier zonder masker.
De begeleiding gaat nu alleen naar de Colruyt.
We mogen niet mee zoals we anders doen.
Ik mis het wel dat we nu niet naar de winkels mogen.
Ik ga graag winkelen in de stad.

Axel: Als ik ga wandelen, mag ik ook niet dicht in de buurt van andere mensen komen.
Ik praat ook niet met ze.

Hoezo: Hoe ziet jouw dag eruit Axel?

Axel: Elke dag zo een beetje hetzelfde.
De begeleiding heeft een schema met picto's voor mij gemaakt.
Dan is de dag duidelijk ingedeeld voor mij.
Ik sta om acht uur op.
Ik was me en ga ontbijten.
Hierna stap ik op de hometrainer.
Hier zit ik wel een uur op.
Dan ga ik op mijn kamer muziek luisteren.
Voor corona uitbrak kreeg ik een nieuwe cd-speler.
Hier ben ik nu heel blij mee.
Na het warme eten ga ik een dutje doen.
Nadien ga ik een uur wandelen.
En als ik terug thuis ben, dan schrijf ik en speel ik met de kaarten.
Verder kijk ik wat tv.

Christel: En wij moeten natuurlijk ook taken doen in huis.
De ene dag wast Axel af en droog ik af.
En de volgende keer doen we het andersom.
Dit gaat goed zo.

Hoezo: Ga jij ook wandelen Christel?

Christel: Ja, de ene dag ga ik met Ronald wandelen.
En de andere dag maak ik mijn woordzoekers.
Ik houd niet zo van sport.
Turnen was vroeger mijn slechtste vak.

verslagen van de voorbije activiteiten

**Hoezo: Als ik het zo hoor hebben jullie geen tijd om te gaan werken.
Zo een druk programma.**

Christel en Axel in koor: Bert van Entiris heeft gebeld dat we voor 4 mei zeker niet moeten gaan werken.
Dus blijven we maar binnen, IN ONS KOT.
We missen Liesbeth, Kynan en Christina wel.
En Britt missen we ook.
Zij is thuis vanwege haar zwangerschap.

Hoezo: Christel en Axel, bedankt voor dit fijne gesprek.

Axel, Christina en Klazien

verslagen van de voorbije activiteiten

Bezigheidstehuis Schoonberg

Hier komt wat nieuws vanuit Bezigheidstehuis Schoonberg.

We verblijven nu al meer dan één maand in Schoonberg.
Het begint wel lang te duren.
Maar gelukkig is het hier leuk.

Overdag houden we ons bezig met het spelen van spelletjes.
We spelen Yathzee of Rummikub.
We maken veel puzzels
En we knutselen ook vaak.

Zo hebben we rond het thema Pasen geknutseld.
We hebben het raam beschilderd met bloemen en vlinders voor de lente.

Als het mooi weer is, spelen we buiten kubb en petanque.
We schommelen.
Of we maken een wandeling.

’s Avonds spelen we op de iPad of kijken we tv.
We vinden het jammer dat er geen Familie meer uitgezonden zal worden.

We missen onze familie wel.
Maar gelukkig kunnen we met hen bellen of skypen.
Dat doen we regelmatig.
We vinden dat heel leuk.
Dan kunnen we vertellen wat we hier gedaan hebben en wat we gegeten hebben.

We gaan wel blij zijn als dit voorbij is en we terug naar het dagcentrum kunnen gaan.
We missen de begeleiding van daar.
En we missen ook onze vrienden.
Maar we zitten goed, hier in Schoonberg.

Heidi, Dimitri en Jeroen

De bewoners van bezigheidstehuis Langenberg

Hallo allemaal.
Wij zijn Filip en Daisy.

Wij wonen in bezigheidstehuis Langenberg.
Door het coronavirus blijven wij altijd in ons huis.
Wij gaan dus een hele tijd niet naar het dagcentrum
En we gaan ook niet naar onze ouders of onze familie.

Met ons gaat het goed.
We hebben veel plezier in ons huis.

We missen wel onze vrienden, familie en de hondjes.
Maar we kunnen ons hier wel goed bezighouden.

We gaan vaak wandelen.
We genieten een beetje van het mooie weer.

Een paar huizen verder hebben ze hondjes.
Hier gaat Daisy graag naar kijken.

Als het mooi weer is, drinken we onze koffie op het terras.
We hebben ook al mooie tekeningen gemaakt.
We hebben hiermee ons huis een beetje versierd.

’s Avonds rusten we ook wat.
We kijken dan naar De Buurtpolitie op tv.

We missen onze familie.
We kunnen met hen bellen via Skype.
Dan kunnen we hen ook even zien.
Dat vinden we erg leuk.

Verder willen we nog veel groetjes doen aan iedereen.
Hopelijk tot binnenkort.

Daisy, Filip en Dorien

verslagen van de voorbije activiteiten

Wat doen wij in bezigheidstehuis Kruisstraat zoal?

De voorbije weken bleven we door het coronavirus in bezigheidstehuis Kruisstraat.
Ondanks corona hebben we ons goed geamuseerd in ons eigen huis.

Zo ging er elke dag wel iemand wandelen.
Dat was superleuk onder het stralend zonnetje.

Zoals je op de foto's ziet, hebben wij ook al veel geknutseld.
Rond Pasen maakten we zelfs een leuke tekening van een paasboom op het raam.
Nu zijn we bezig rond de lente.
We maakten een boeketje bloemen.

verslagen van de voorbije activiteiten

Van al dat werken, krijgen wij natuurlijk ook grote honger.
Regelmatig bakken wij heel wat lekkers.
Zo hebben wij al wafels gebakken, appelcrumble gemaakt en cake gebakken.
Kortom te veel om op te noemen.

Op sommige dagen was het ook erg warm.
We maakten lekkere milkshake om ons wat af te koelen.

We hopen dat iedereen zich even goed amuseert als wij.
Hopelijk zien we elkaar snel terug.

Nele

Een dagje in De Horizon

In deze moeilijke ‘coronatijden’ hebben we onze werking wat moeten aanpassen.
Iedereen moest in zijn eigen huis blijven.
Het dagcentrum moest helaas de deuren sluiten.

Het werd een hele uitdaging voor de gasten en voor ons.
We probeerden er samen het beste van te maken.

De gasten van de Horizon hebben nood aan veel structuur.
Daarom maakten we voor hen een weekschema met picto’s.
Zo wisten ze wat hen te wachten stond.
We deden dezelfde activiteiten als in het dagcentrum: crea, lottospel, bakken, sport, logo, beauty,...
Zo bleef er wat routine in hun leven.

De eerste week konden we genieten van de zon.
We trokken met z’n allen naar buiten om te sporten.
Om de beurt gooiden we met een dobbelsteen.
Daarna moesten we de bijhorende opdracht uitvoeren.

Gerrit vond het heel leuk om met een pittenzakje op zijn hoofd te lopen.
Het zakje viel geen enkele keer op de grond.
Balletjes op de kegels leggen kon Cindy dan weer als de beste.
Erik genoot van het gooien met de bal.
En weet je wie het verst kon gooien?
Dat was onze Benny natuurlijk.
De beste acrobaat was Jason.
Hij stapte vlot door de hoepels.
En Adri... die vond alle oefeningen tof.

Natuurlijk was er iemand die iedereen moest controleren.
Geert zat lekker in het zonnetje.
Hij zag dat iedereen goed zijn best deed.

verslagen van de voorbije activiteiten

Adri vond het lottospel ook geweldig.
En hij was ervan overtuigd dat hij ging winnen.
Hij speelde samen met Benny, Gerrit en Cindy.
Cindy koos voor de dierenlotto.
Ze herkenden alle dieren op de foto’s.
Gerrit kende ook veel dierengeluiden.
Maar wie werd de winnaar van het spel?
Dat was uiteindelijk Cindy.
Maar Adri was ook tevreden met zijn tweede plaats.

Hieronder zie je foto’s van nog andere activiteiten in De Horizon.

Adri en Katrien

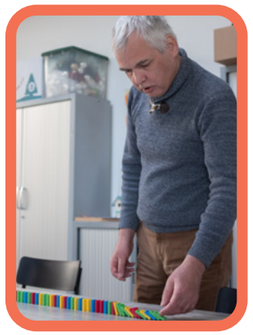

Leen vertelt over coronatijd voor IWO

Toen ze me belden dat ik niet meer naar het schooltje mocht gaan, was ik heel droevig.
Ik kon mijn collega's en de kleuters niet meer zien.
Ik had het moeilijk.
En ik heb dan samen met mama en papa beslist om in deze coronatijd terug bij hun te gaan wonen.
Zo was ik niet alleen in mijn appartement.

Bij mama en papa kan ik naar buiten.
Ik kan wandelen met de hond.
En ik kan in de tuin helpen.

Ik ben blij dat ik nog elke dag de begeleiding mag zien.
Ik fiets dan naar hun bureau op de Koning Albertstraat.
En dan ga ik tussen drie en vier uur met iemand wandelen.

Als ik met iets zit, kan ik dat dan vertellen.
En daar ben ik hen heel dankbaar voor.

Tijdens één van onze wandelingen had Hilde een super idee.
Ze begon een fotozoektocht.
Iemand post een foto.
Dan moet je die om het snelste gaan zoeken.
Als je dat plekje vind moet je een selfie nemen.
Dan krijgt je een punt.
Diegene die de foto vindt, moet een andere foto maken.
Zodat iemand anders die kan gaan zoeken.

Dat is zo een leuk idee.
Zo kom je op plaatsen in Diest waar je nog nooit bent geweest.

Dat is zo een fijne ervaring.
Super van de begeleiding.
Wij hebben nu iets tof te doen in deze moeilijke tijden.

verslagen van de voorbije activiteiten

Merci.
Ik hoop dat alles snel weer normaal wordt en alles zijn gewone gang mag gaan.

Ik wens dat alles snel achter de rug is.
Dan kan ik mijn petekind terug zien en knuffelen.
Groetjes.

Leen

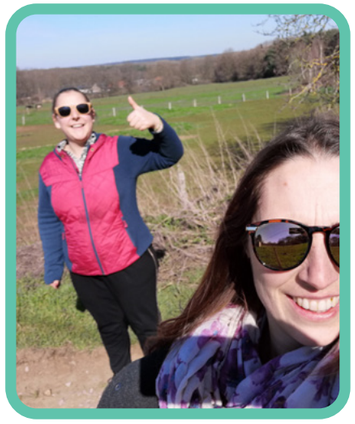

Als het niet kan zoals het moet, dan moet het maar zoals het kan

Wat een rare periode.
Het coronavirus zorgt voor heel wat veranderingen binnen inclusief wonen.

Normaal hebben we dagelijks een nauw contact met onze begeleiding.
Maar dit kan jammer genoeg niet meer.
De begeleiding gaat nu telkens wandelen met ons.

Zo kunnen we even babbelen.
Door deze wandelingen kunnen we wat ontspannen in deze stressvolle periode.

We leren ook nieuwe plaatsen kennen in en rond Diest.
We maken telkens leuke foto's.
We hangen deze foto's omhoog in de inkomhal van de Begijnenstraat.
Dat is achteraf leuk om naar te kijken.

Het thuis zitten, is voor ons niet altijd even gemakkelijk.
We proberen om ons elke dag bezig te houden.

Ingrid doet een lenteschoonmaak in haar studio.
Adrienne heeft opnieuw meer tijd om te tekenen.
En Viviane geniet ervan om rustig op haar studio televisie te kijken en te breien.

We hebben nu veel vrije tijd.
Maar toch hopen we dat we snel terug een normaal leven kunnen leiden.

We willen terug naar onze familie kunnen.
En we willen elkaar kunnen knuffelen.
We doen aan iedereen de groetjes.
En we blijven de maatregelen goed volgen.

Aurely

verslagen van de voorbije activiteiten

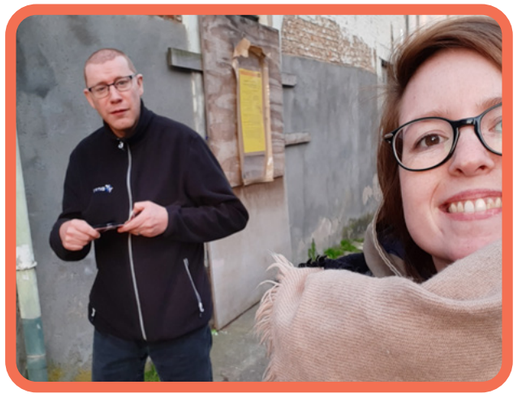

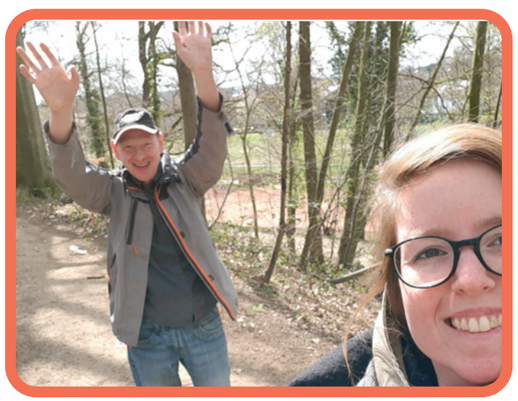

Veilig toch rustig wat werken

De bewoners van de Groenstraat gingen overdag op zoek naar wat ruimte.
Want een ganse dag allemaal samen in huis, dat was toch wel druk.
Zo kwamen ze overdag bij Thea in het atelier terecht.
Daar konden ze af en toe zelfs echt aan het werk.
Uiteraard zijn er ook andere ontspannende activiteiten.

Het gebruik van het atelier is heel veilig.
Enkel de bewoners van de Groenstraat gebruiken het lokaal.
Er is genoeg afstand.
Alle tafels, stoelen, deurklinken, lichtknoppen en sanitair worden verschillende keren per dag ontsmet.
En de handen worden regelmatig gewassen.

Alles volgens de coronaregels dus.
Prima werk.

Karin

Het Plein tekent over corona

in de kijker

De preventieadviseur van bij ons

Ik ben Ariane, de preventieadviseur in vzw Martine Van Camp.
Ik zorg er mee voor dat alle collega's veilig kunnen werken.

Jullie kennen mij vooral van de evacuatieoefeningen.
Brandveiligheid is het grootste stuk van mijn werk.
Maar de laatste weken ben ik vooral bezig met het coronavirus.

Erik, Wendy en ik vormen samen het coronacrisisteam.
We komen 1 tot 2 keer per week samen voor overleg.
We stellen maatregelen op.
We beantwoorden de vele vragen van collega's.
We zorgen voor beschermingsmateriaal.

Dat laatste is niet altijd even gemakkelijk.
Want niet alles is zomaar te verkrijgen.
We hebben ons al suf gezocht naar maskers, handschoenen, handgel, ontsmettingsmiddel en schorten.
Maar dat is allemaal in orde gekomen.
Mede ook door de vele handige collega's en vrijwilligers die meer dan 400 maskers gemaakt hebben.
Dikke pluim.

We stellen ook regels op die iedereen moet opvolgen.
Jullie kennen deze regels wel.
Regelmatig handen wassen.
Afstand houden.
Een mondmasker dragen.
Soms een schort en handschoenen dragen.
En zoveel mogelijk binnen blijven.
In ons kot blijven zoals Maggie dat zo mooi kan zeggen.

En ik moet zeggen, jullie doen dit heel goed.
Want er is nog niemand ziek geworden.

Dikke duim voor jullie allemaal.

Ik werk meestal van thuis.
Want ik moet ook in mijn kot blijven.
En ik zit dus niet meer op mijn bureeltje.
Dus ik mis mijn collega's wel.

Maar thuiswerken vind ik wel fijn.
Je kan wat langer slapen.
Je wordt niet gestoord door telefoons en bezoekjes.

Ik hoop toch dat het snel voorbij is.
Soms ga ik toch eens werken naar mijn bureel in vzw Martine Van Camp.
Dan is het daar zo stil.
Dan mis ik jullie allemaal.
Tot binnenkort.

Ariane

in de kijker

Ons dagcentrum is tijdelijk gesloten

Onze dagcentra zijn al een hele tijd gesloten.
Dat is zo voor dagcentrum Speelhofstraat en dagcentrum Turnhoutsebaan.
De mensen die nog thuis wonen, zien we nu helemaal niet.
Omdat we hen missen, krijgen ze hier een plaats ‘in de kijker’.
Hun begeleiders bellen regelmatig om eens te horen hoe het thuis gaat.
En hier en daar vernemen we over hen een leuk verhaal.
Hoe brengen zij hun dag door in deze coronaperiode?
Wellicht zijn ze ook veel ‘in hun kot’.

Ellen:
Ellen mist het dagcentrum heel hard.
Ze speelt regelmatig met haar playmobil.
Dan speelt ze de Speelhofstraat na.
Alle begeleiders en haar vrienden zijn aanwezig in haar speeldoos.

Sam:
Sam kan zich thuis goed bezig houden.
Hij maakt filmpjes samen met zijn papa.
Sam mist iedereen wel.

Fabienne:
Fabienne kan zich goed bezighouden.
Ze luistert heel vaak naar muziek op haar kamer.
Ze speelt spelletjes op de tablet en kijkt naar foto’s.
Ze maakt elke dag een wandeling van 7 kilometer.
Omdat ze het dagcentrum mist, wandelen ze er regelmatig eens voorbij.

Junior:
Alles gaat goed met Junior.
Hij is al veel mee gaan wandelen met mama.
Hij helpt ook wat in de tuin.
Of hij speelt een gezelschapsspel.
Hij heeft ook de auto’s gewassen.

Annita:
Annita en haar ouders wandelen elke dag.
Annita kleurt veel.
Ze doet woordzoekers en kijkt tv.

Anne:
Anne kan zich goed bezighouden.
Ze werkt aan haar diamant schilderijen.
Ze helpt mama bij de lenteschoonmaak.

Kimberly:
Samen met de thuishulp bakt Kimberly vaak koekjes en cake.
Ze zit ook veel in de tuin.

Joris:
Joris kijkt vaak tv.
En regelmatig gaat hij buiten samen met zijn ouders.
Hij verveelt zich ook wel af en toe.
Hij zou graag skypen met zijn vrienden van het dagcentrum.

Wendy:
Wendy stelty het goed.
Papa wandelt elke dag met haar.
En mama fietst regelmatig samen met Wendy op een duofiets.

Elien:
Elien gaat elke dag wandelen met haar mama en papa.
Mama is samen met Elien ook al eens voorbij ons dagcentrum gewandeld.
Op die manier vergeet Elien ons niet.

Wij hopen iedereen binnenkort weer echt terug te zien.
Want we hebben mekaar wellicht veel te vertellen.

Karin

Oase beweegt in zijn kot

Wij zagen Saartje op tv elke dag bewegen in haar kot.
En wij dachten: “Dat kunnen wij ook in oase”.
Gedurende een aantal dagen hebben we elke voormiddag een half uurtje geturnd met een voorwerp.

Omdat iedereen in coronatijd blijkbaar iets doet met wc-papier, hebben wij dat natuurlijk ook gedaan.
Iedereen had een eigen rol wc-papier.
We deden verschillende bewegingen.
Iedereen deed goed mee.

Op een andere dag gebruikten we scoops.
Dat zijn grote plastieken scheppers.
Met die schepper en een balletje moesten we allerlei trucjes proberen.
Dat lukte heel goed.

De dag nadien hebben we een spel met de kegels gedaan.

En nog een andere dag hebben we oefeningen gedaan met een grote elastiek.
Iedereen moest de elastiek vasthouden.
Op die manier konden we samen bewegen.

We bewogen van voor naar achter, van links naar rechts.
En ook van boven naar onder.
Natuurlijk hoort daar ook een liedje bij.
We zongen dus luid het liedje van ‘Een Nederlandse Amerikaan’.

Iedereen in oase deed goed mee.
Het was plezant.
Zo houden wij ons fit op een leuke manier.
En zo beweegt oase ‘in zijn kot’, zoals het moet.

Karin

sport

sport

Mathias ontspant zich tijdens corona

Ik ben Mathias.
Ik woon in De Vallei.
Tijdens corona blijf ik ook zoveel mogelijk thuis.
Maar soms ontspannen mag.

Op een tandem kan je niet genoeg afstand houden van mekaar.
Dus Klazien en ik hadden allebei een mondmasker aan.
We droegen allebei handschoenen.
En de handvaten van het stuur werden goed ontsmet.

Donderdag 9 april ben ik met Klazien met de tandem gaan fietsen.
In het begin was het nog even wennen voor ons beiden.
Voor mij was het lang geleden dat ik nog op de tandem had gefietst.
Ik denk dat het voor Klazien de eerste keer was.
Toen we eenmaal vertrokken waren, ging het goed.

We probeerden in één rechte lijn naar Zichem te fietsen.

En dat lukte goed.
Van hieruit reden we richting Averbode.
Maar kwamen uiteindelijk uit in Okselaar, vlakbij Averbode.

Bij dancing Heideroosje stapten we af.
Want hier begon onze bibs wat pijn te doen.
We zetten de tandem wat in de schaduw.
We zochten een rustplaats waar we ook ons flesje water konden bovenhalen.
We dronken wat.
We namen een paar foto's.
En we vertrokken verder richting Engsbergen.
Daar moesten we geregeld uitwijken voor fietsers.
Maar we deden dat goed samen.

Van daaruit fietsen we terug richting Molenstede en Dassenaerde.
Wel moesten we eerst nog een steile klim doen.

In het midden van de berg vielen we even stil.
Maar we vertrokken terug vol goede moed.

Op een gegeven moment wisten we de weg niet meer.
Dan zijn we eventjes gestopt.
We hebben de weg gevraagd aan een buurtbewoner.
Toen we bijna terug aan het dagcentrum in Molenstede waren, kwamen er toch nog een paar auto's op onze baan.
We zijn dan maar afgestapt.

Het laatste stukje toegekomen in Molenstede hebben we toch nog goed door kunnen fietsen.
We waren allebei moe maar voldaan denk ik.

Het was een deugddoende tandemtocht.
Het begon misschien wat onzeker.
Maar achteraf gezien was het wel fijn en leuk om te doen.

Mathias en Klazien

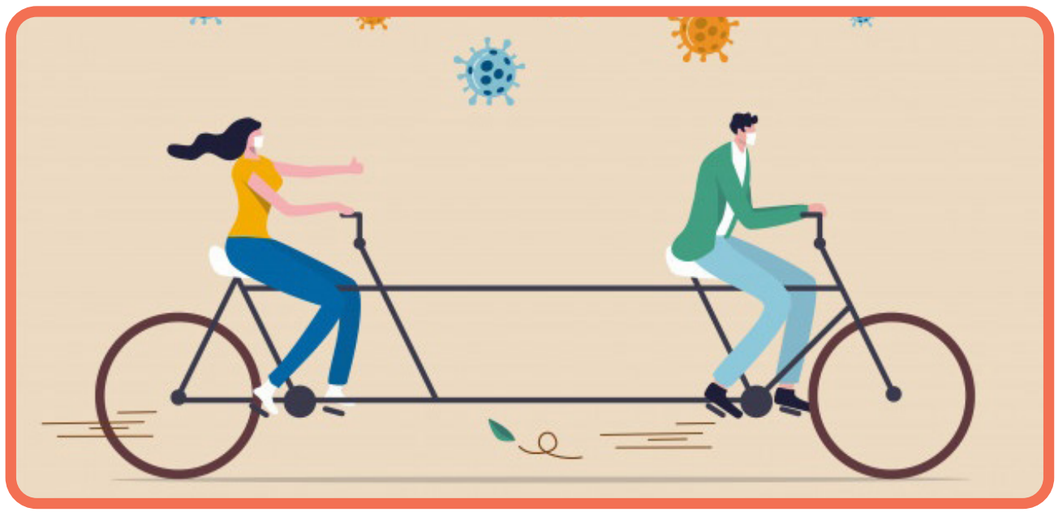

informatie

Mogen wij even uw aandacht...

Mogen wij even uw aandacht, in deze rare coronatijd?

Wij vragen het beleefd, omdat wij ons niet graag opdringen.
Maar we vragen het toch ook met aandrang.
Want wij hebben een beetje verdriet.
We voelen ons een beetje vergeten...
Wij zijn de mensen met een verstandelijke beperking, en soms met autisme.

Wij zijn erg blij dat er veel aandacht komt voor de oudere mensen.
Want sommigen zijn onze ouders, of onze oma's en opa's.
Sommigen hebben dementie.
Wij zijn blij dat er veel aandacht komt voor de dokters en verplegers.
Want zij zorgen voor onze gezondheid.

Wij zijn met velen, maar je hoort ons niet zo vaak, vandaag, in de media.
Onder ons zijn veel oudere mensen, die even kwetsbaar zijn als andere ouderen.
Onder ons zijn veel jongeren, al even kwetsbaar.
Dat komt omdat wij soms al een leven lang fragiele lichamen hebben.
Dat komt omdat wij veel moeilijke dingen meemaken in ons leven.
Daardoor, en omdat onze hersenen misschien een beetje anders werken dan de uwe, zijn wij erg gevoelig voor stress.

Wij worden bang als we horen dat er misschien niet genoeg eten zal zijn.
Over ons geld maken we ons ook ongerust, want de meesten van ons hebben niet veel centen, en we mogen niet cash betalen.
En misschien gaan wij wel dood aan deze ziekte, of sterft er iemand van wie we veel houden.
Leven al die mensen nog wel, die wij nu niet meer horen of zien?
We snappen niet goed dat we niet dicht bij de mensen rondom ons mogen komen.
Zij helpen ons toch om ons te wassen of onze tanden te poetsen?
Hoe weten we nu met onszelf blijf?
Want lichaamstaal, een knuffel, een high five, een schreeuw, is meer onze taal dan woordentaal.
Dat zie je, als je eens naar 'Down the road' kijkt misschien.

Sommigen onder ons zijn nu de hele dag thuis, bij hun ouders of familie.
Dat is soms fijn, maar soms erg lastig, ook voor onze ouders, broers, zussen.
Sommigen van ons wonen zelfstandig.
De mensen die ons ondersteunen mogen niet meer binnen, ze moeten ons bellen.
We worden daardoor erg eenzaam, en het lukt ons niet goed om ons huishouden en ons hoofd goed te doen draaien.
Sommigen wonen in de bijzonder jeugdzorg of verblijven in een psychiatrisch ziekenhuis, zijn geïnterneerd, of hebben helemaal geen huis.
Sommigen onder ons blijven nu voor vele weken in een voorziening.
Daar hebben we wel contact met onze medebewoners en begeleiders.
Dat is soms fijn, maar soms ook erg lastig.
Er mag geen bezoek komen, dus we zien onze families en vrienden niet.

Skypen, zegt u?
Velen onder ons kunnen niet goed met de computer overweg.
Of we hebben er gewoon geen (goeie).

Of we kunnen niet goed inschatten wat de bedoelingen zijn van die lieve onbekende aan de andere kant...

Door alle stress krijgen we dus soms ruzie met de mensen rondom ons.
Sommigen onder ons hebben het erg moeilijk om andere mensen te vertrouwen.
Soms maakten we heel erge dingen mee.
Als we onze families, pleegfamilies of vertrouwde begeleiders zo lang niet zien, groeit onze oude angst om verlaten te worden terug.
En dan kunnen wij ons niet allemaal zo goed beheersen – je weet wel, die hersenen...

Gelukkig mogen we nog buiten komen van de minister.
Maar wie in een niet aangepast huis woont met heel oude ouders, raakt soms niet verder dan de voordeur.
En wie in een voorziening woont, mag vaak niet van het terrein af.
We willen onze medebewoners en begeleiders beschermen.
Of we mogen alleen weg met een begeleider.
Dat is niet gemakkelijk, want we mogen maar met twee rondlopen – hoe dicht mochten we ook al weer, één of twee armlengtes? – terwijl onze begeleider veel meer mensen tegelijk moet bezighouden.
Want onze scholen en dagactiviteiten liggen stil.
Gelukkig vinden ze allerhande leuke dingen uit om ons bezig te houden.
Want die leuke dingen op het internet...

En dan zijn er nog alle mensen die ons ondersteunen.
Ze zijn met velen, en ze zijn ook ‘zorgpersoneel’.
Onze ouders, pleegouders en familieleden dragen thuis zorg voor ons, ook in moeilijke omstandigheden.
En wij voor hen hoor.
En wat te zeggen over onze families en vrienden die ons zo lang moeten missen?

informatie

De mensen van gezinszorg en thuiszorg, thuisverpleging, of poetspersoneel blijven gelukkig komen, bij ons aan huis, in onze vaak kleine appartementjes.
Het is daar niet altijd zo veilig om te werken.
Onze begeleiders zetten zich ook elke dag enorm in.
Zo proberen ze om ons zo goed en veilig mogelijk door de stress van deze tijd te loodsen.
Er zijn ook onze kiné, ergo, orthopedagogen, psychologen, sociale diensten, personeelsdiensten, in en buiten voorzieningen (amai, zoveel moeilijke woorden).
En gelukkig kunnen wij naar het OCMW of het CAW of alle anderen, die ons ook nu bijstaan.
Want we zegden het al, we kunnen soms moeilijk voor onszelf spreken, en de media tonen ons graag vooral in grappige, leuke verhalen.

Onze begeleiders zijn vaak ‘opvoedend personeel’.
Ze hebben dus niet zoveel kaas gegeten van wat dokters en verplegers leerden.
We hebben ook heel weinig veilig beschermingsmateriaal.
In de rij voor mondmaskers staat onze gehandicaptenzorg ver achteraan.
Dat is ook zo voor veel andere diensten die ons ondersteunen.
Onze begeleiders dragen stoffen mondmaskers, die vrijwilligers uit de buurt maakten (dankuwel!).
Ze doen stoffen overalls aan die ze dan maar op negentig graden wassen.
En gaan ze bij ons ook meer testen?
Terwijl zij precies hetzelfde werk doen als in de ouderenzorg.
We zijn vaak met tien of meer bewoners.
Ze hebben nog meer werk dan anders, want ze moeten honderd keer hun handen wassen, en die van ons.
En rustig blijven, ook als wij dat niet zijn.
Als onze begeleiders ziek worden, moeten er begeleiders uit andere groepen invallen.

De directeurs proberen dat goed te regelen, maar zo staat ons kot wijd open.
Godzijdank doen onze huisartsen en psychiaters, directies, koepels en VAPH keihard hun best.
Ze leren begeleiders snel om een beetje als verplegers te werken.
Ze zagen aan de oren van de grote bazen, die ons materiaal kunnen geven.
Ze zorgen voor psychologische steun, die wij nu broodnodig hebben, en zeker ook later, als we met zijn allen terug op onze plooi moeten komen.
Want ze hebben ook bij ons op een week tijd alles moeten veranderen.

Sommigen van ons moeten in zo'n afzondering – quarantaine, dat is pas een raar woord.
Ook onze begeleiders of familieleden raken besmet.
Wat als wij, die in een leefgroep wonen, allemaal ziek worden?
Het is ook onze grootste nachtmerrie.

We danken u, als u bij het dagelijkse acht-uur-applaus ook eens aan ons en onze ondersteuners denkt.
Verpleegsters, wij hopen dat u ons probeert te verstaan als we ons in het ziekenhuis onrustig voelen.
Dokters, ethici en gezondheidseconomen, we hopen dat u, als u straks over

informatie

ons leven moet beslissen, niet minder oordeelt over onze levenskwaliteit.
Ministers, we hopen dat u samenwerkt met elkaar, zodat àlle kwetsbare mensen ondersteuning krijgen.
Media, we hopen dat u àlle kwetsbare mensen en hun ondersteuners in woord en beeld brengt.

We hopen dat u het niet gek vindt dat we soms wat 'anders' doen – rare tijden, weet u wel?
Ook in rare tijden blijven we graag mens onder de mensen.

Deze tekst werd geschreven door Hadewych Schepens, en nagelezen en, aangevuld door collega's uit Alvinnenberg vzw, Martine Van Camp vzw en MPC Terbank.
De tekst verscheen op 10 april op de website van vrt nws.

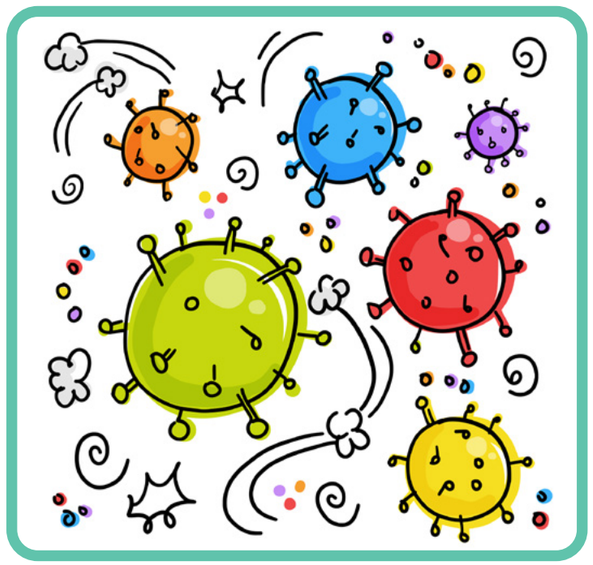

onze activiteiten in beeld

Ook al is corona in het land, wij houden het plezant...

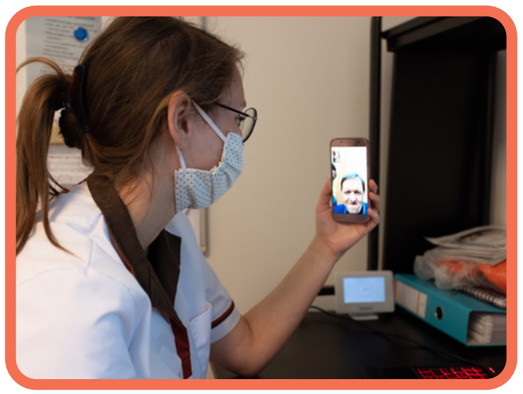

Woordzoeker

Wij zijn Axel en Christel en wonen in BTE.
Wij kunnen door de maatregelingen rond corona niet gaan werken.
Maar we kunnen ook niet naar huis.
Dit vinden wij wel jammer.
Wij houden ons nu bezig met muziek, wandelen, schrijven en woordzoekers.
Omdat we jullie ook willen bezighouden, hebben wij een woordzoeker gemaakt.
Vinden jullie alle afdelingen van vzw Martine Van Camp?

K	O	N	I	N	G	A	L	B	E	R	T	S	T	R	A	A	T
B	N	L	F	R	G	W	A	G	R	F	K	J	F	W	D	Q	E
E	Y	A	I	V	R	M	E	D	D	Z	V	C	N	J	Z	L	F
G	V	N	P	O	O	C	H	A	L	E	N	S	E	B	A	A	N
I	M	G	X	J	E	O	S	C	H	O	O	N	B	E	R	G	B
J	D	E	X	Y	N	H	C	Y	E	N	V	A	L	L	E	I	M
N	H	N	K	L	S	W	B	L	P	W	S	J	I	S	O	I	R
E	O	B	K	O	T	G	U	G	J	K	P	J	P	P	G	B	V
N	R	E	T	E	R	O	D	O	V	A	O	O	N	Q	O	O	T
S	I	R	Y	F	A	Z	R	Z	M	A	T	D	N	E	Z	M	D
T	Z	G	N	K	A	G	Z	I	C	H	E	M	B	P	U	G	D
R	O	Z	S	Q	T	C	I	T	A	D	E	L	L	A	A	N	G
A	N	I	I	S	P	E	E	L	H	O	F	S	T	R	A	A	T
A	V	B	P	T	U	R	N	H	O	U	T	S	E	B	A	A	N
T	E	D	U	A	R	D	R	O	B	E	Y	N	S	L	A	A	N
N	P	G	N	R	B	R	A	P	P	A	R	T	E	M	E	N	T
C	N	B	E	G	I	J	N	H	O	F	B	W	X	S	C	O	U
B	K	R	U	I	S	S	T	R	A	A	T	H	P	L	E	I	N

APPARTEMENT / BEGIJNENSTRAAT / BEGIJNHOF / CITADELLAAN / PLEIN / EDUARDROBEYNSLAAN / GROENSTRAAT / HALENSEBAAN / HORIZON / KONINGALBERTSTRAAT / KRUISSTRAAT / LANGENBERG / MED / ZICHEM / SCHOONBERG / SPEELHOFSTRAAT / SPOT / TURNHOUTSEBAAN / VALLEI

spelletjes, hobby's, gedichten

Om te kleuren

Gedicht

Corona

Wat een gek woord
Dat je nu overal hoort

We moeten in ons kot blijven
Geen handen geven
Niet knuffelen
Dat missen we zo

Maar we geven nu elleboogjes
en hebben leren voetkussen
Maar toch missen we onze ouders, broers en zussen

Corona, we snappen het nog steeds niet zo goed
Maar onze handen wassen...
ondertussen weten we heel goed hoe het moet

Adri, Gerrit, Benny, Cindy en Katrien

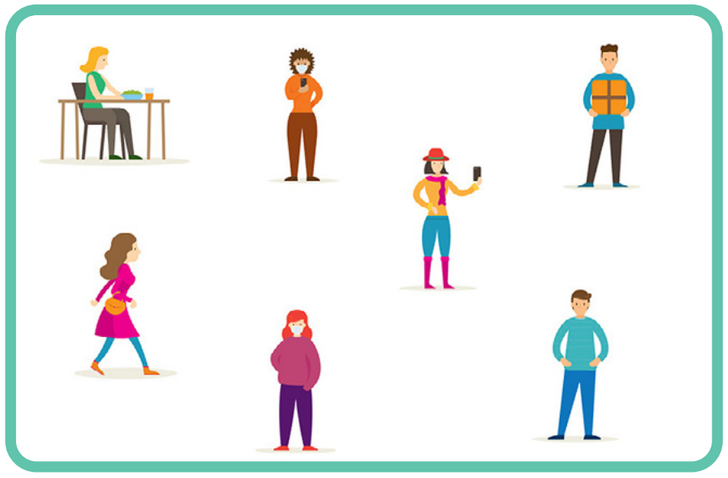

spelletjes, hobby's, gedichten

Gedicht

Het coronavirus

Sinds 18 maart zitten we in ons kot
en onze deuren blijven op slot.

We wassen vaak onze handen
en poetsen 's morgens onze tanden.

Liefst niet met te heet water
want dan volgt er een flater.

Nu zitten we in de puree
en dat vinden we allemaal geen goed idee.

We knutselen, kijken tv
en we werken nog wat in de tuin,
op zoek naar een fortuin.

Zoals men weet is het virus verspreid over heel de wereld,
dat is niet plezant maar oervervelend .

Hopelijk zitten we niet meer te lang in ons KOT
want dan worden we stapelzot.

Theo

weetjes en zoekertjes

Bedankt iedereen...

Ergens een dinsdagmiddag rond twaalf uur reden alle brandweerwagens van Diest met loeiende sirenes voorbij ons huis.

Ze stopten aan het hoofdgebouw van vzw Martine Van Camp.
Ze kwamen ons bedanken omdat we zo goed onze taak vervullen tijdens het coronavirus.
De begeleiding en andere personeelsleden zorgen goed voor ons.
En we blijven in ons kot.
De brandweermannen schenkten ons ook een tablet.
Met de tablet kunnen we bellen met onze vrienden en familie.
En we kunnen ze tegelijk zien.

We kregen van elke brandweerman een groot applaus.
Wij wuifden ook naar hen.
Na een klein half uurtje was deze optocht voorbij.

Theo

Wij willen van de gelegenheid gebruik maken om iedereen te bedanken die ons in deze coronaperiode gesteund heeft op één of andere manier.
Vele mensen hebben mondmaskers voor ons gemaakt.
Anderen hebben ons mondmaskers of ander beschermingsmateriaal geschonken.

We kregen vele lieve mails of leuke kaartjes van sympathisanten, ouders of vrienden.
En ook de vele lekkere paaseitjes die we kregen van vanuit verschillende hoeken, hebben gesmaakt.
Uiteraard ook een grote dankjewel aan de brandweer van Diest met hun hartverwarmende actie.

hoezo

verschijnt 4 keer per jaar

Secretariaat
013 35 16 00 • Turnhoutsebaan 57 - 3294 Diest

Redactieploeg
Klazien Broekhuizen, Katrien Saliën, Astrid Aerts, Lindsey Vanstraelen

Lay-out en eindredactie
Karin Warnant
karinwarnant@martinevancamp.be

Verantwoordelijke uitgever
Erik Peirelinck

Een tijdschrift gemaakt door en voor
gebruikers en personeelsleden van
vzw Martine Van Camp te Diest

www.martinevancamp.be

vzw
martine
van camp